

וְאֵלֶיךָ (נ"א דאליו) נְטִיעֵן אֲשַׁתְּכָחוּ מְאִינוֹן מְסַפְּנֵי דְבָהוּ.

הַנְּטִיעוֹת נִמְצְאוּ מֵאוֹתָם עֲנִיִּים שְׂבָהֵם.

יז' מִים מִדְּלִיּוֹ וְגו'. לְאֵדָם שְׁהִיוּ לוֹ יָדַיִם יְפוֹת נְאוֹת לְמִרְאָה. עֶבֶר אָדָם אֶחָד בְּעַל עֵינַי הָרַע, הִסְתַּכַּל בְּאוֹתָן יָדַיִם, וְהִתְחִיל לְשַׁבַּח. אָמַר: כַּמָּה יְפוֹת הֵן, כַּמָּה נְאוֹת הֵן, רְאוּ אֶצְבְּעוֹת שְׁנֹגְזָרוּ מִיַּפֵּי עֵלְיוֹן! אַחַר כֵּן אָמַר: מִי יִתֵּן יָדַיִם אֵלָיו שְׁשׁוּרוֹת בֵּין אֲבָנִים יְקָרוֹת וּבְלִבוֹשֵׁי כְבוֹד שֶׁל אֲרָגְמָן (בְּבִיתָו וְכו' בְּתִיבְתָא דִּלֵּיהּ) בְּבִיתוֹ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן, וְיִהְיוּ גְנוּזוֹת בְּתִיבָה שְׁלוֹ.

יז' מִים מִדְּלִיּוֹ וְגו'. (בְּמִדְּבַר כֹּד) לְבַר נֶשׁ דִּהוּוּ לִיהּ יָדָן שְׁפִירָן, יָאֵן לְמַחְזִי. אַעֲבַר חַד בַּר נֶשׁ דְּעִינָא בִּישָׂא, אֶסְתַּכַּל בְּאִינוֹן יָדִין, נְקִיט בְּהוּ, שְׂאֲרֵי לְשַׁבְּחָא, אָמַר, כַּמָּה אִינוֹן שְׁפִירָן, כַּמָּה אִינוֹן יָאֵן, חָמוּ אֶצְבְּעָאן מַגְזָרָה דְּשְׁפִירוּ עֲלָאָה. לְבַתֵּר אָמַר, מָאן יִתֵּן יָדִין אֵלֶיךָ דְּשְׁרִיין בֵּין אֲבָנִין יְקִירִין, וּבְלִבוֹשֵׁי יָקָר דְּאַרְגָּוֹנָא (ס"א בְּבִיתָא וְכו' בְּתִיבְתָא דִּלֵּיהּ) בְּבִיתִיהּ לְאַשְׁתַּמְּשָׂא בְּהוּ, וְיִהוֹן גְּנִיזִין בְּתִיבְתָא דִּלֵּיהּ.

כָּךְ בַּלְעָם, הִתְחִיל לְשַׁבַּח: מַה טָבוּ אֵהְלִיךְ, רְאוּ כַּמָּה יָפִים, כַּמָּה נְאִים וְכו'. אַחַר כֵּן אָמַר, יז' מִים מִדְּלִיּוֹ, לֹא תִמְצָא נְטִיעָה יָפָה זו, נְטִיעַת הַתּוֹרָה, מִחוּץ לְאוֹתָם עֲנִיִּים (דְּלִיּוֹ, בְּלוֹמַר מְסַפְּנֵי) (מִשְׁבּוּת). וְנִרְעוּ בְּמִים רַבִּים, שְׁלֹא יִגְדֵל וְלֹא יִרְבֶּה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

כָּךְ בַּלְעָם, שְׂרֵי לְשַׁבְּחָא, מַה טָבוּ אֵהְלִיךְ, חָמוּ כַּמָּה שְׁפִירָן, כַּמָּה יָאֵן וְכו', לְבַתֵּר אָמַר יז' מִים מִדְּלִיּוֹ, לֹא יִשְׁתַּכַּח נְטִיעָא שְׁפִירָא דָא, נְטִיעָא דְּאוֹרֵייתָא, לְבַר מְאִינוֹן מְסַפְּנִין (דְּלִיּוֹ, בְּלוֹמַר מְסַפְּנִין) (נ"א מְשַׁבְּנִין), וְזִרְעוּ בְּמִים רַבִּים, דְּלֹא יִסְגִּי וְלֹא יִרְבִּי רוּחָא דְּקוּדְשָׁא.

אָמַר לוֹ הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא: רָשַׁע! לֹא יוּכְלוּ עֵינֶיךָ לְהִזְיֵק, הָרִי פְּרִישַׁת הַקֹּדֶשׁ עֲלֵיהֶם. וְאָז אָמַר: אֵל מוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם וְגו', הָרִי לֹא יְכוּלִים כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם לְהִזְיֵק לָהֶם, שְׁהִרִי פַת תַּקִּיף עֲלֵיוֹן אַחוּז בָּהֶם, וּמִיָּהוּ? אֵל מוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם. וְלֹא עוֹד, אֵלָּא כְּתוּעַפַת רָאִם לוֹ, שְׁלֹא יְכוּל בֶּן אָדָם לְהוֹשִׁיט יָדוֹ עָלָיו מִתּוֹךְ גְּבָהוּ. וּמִשְׁנִמְצָא בְּזִקִּיפוֹת עֲלִיוֹנָה כֵּן, יֹאכַל גּוֹיִם צָרִיו וְגו', וְאִין מִי שְׂיִכּוֹל לְהִזְיֵק לָהֶם.

אָמַר לִיהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, רָשַׁע, לֹא יְכַלִּין עֵינֶיךָ לְאַבְּאָשָׁא, הָא פְּרִיסוּ דְּקוּדְשָׁא עֲלִייהוּ, כְּדִין אָמַר, אֵל מוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם וְגו', הָא לֹא יְכַלִּין כָּל בְּנֵי עֲלָמָא לְאַבְּאָשָׁא לוֹן, דִּהָא חִילָא תַקִּיפָא עֲלָאָה אֶחֱדִיד בְּהוּ, וּמֵאִי אִיהוּ. אֵל מוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם. וְלֹא עוֹד, אֵלָּא כְּתוּעַפוֹת רָאִם לוֹ, דְּלֹא יְכִיל בַּר נֶשׁ לְאוֹשִׁיט יָדֵיהּ עֲלֵיהּ, מַגּוּ רומִיָּה. וּמִדְּאַשְׁתַּכַּח בְּזִקִּיפוּ עֲלָאָה הַכִּי, יֹאכַל גּוֹיִם צָרִיו וְגו'. וְלִית מָאן דְּיְכִיל לְאַבְּאָשָׁא לוֹן.

וְאִפְּלִי בְּזִמְנָא דְּלֹא זְקִיף, לֹא יְכַלִּין, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב פְּרַע שָׁכַב. לֹא דְּחִיל, בְּגִין דְּאַשְׁתַּכַּח גִּיבַר פְּאָרִי וּכְלָבִיא, אֶפִּילוּ כַּד אִינוֹן בִּינֵי עַמְמָא, וְכָרַע וְשָׁכַב בֵּינֵיהוּ, פְּאָרִי הוּא יִשְׁתַּכַּח בְּנִמוּסֵי הַתּוֹרָה, בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה. (וְאִף עַל פִּי כו') יֵשׁ לָהֶם

וְאִפְּלִי בְּזִמְנָא דְּלֹא זְקִיף, לֹא יְכַלִּין, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב פְּרַע שָׁכַב. לֹא דְּחִיל, בְּגִין דְּאַשְׁתַּכַּח גִּיבַר פְּאָרִי וּכְלָבִיא, אֶפִּילוּ כַּד אִינוֹן בִּינֵי עַמְמָא, וְכָרַע וְשָׁכַב בֵּינֵיהוּ, פְּאָרִי הוּא יִשְׁתַּכַּח בְּנִמוּסֵי אוֹרֵייתָא, בְּאוֹרְחֵי אוֹרֵייתָא.

(וְאִף עַל פִּי כו') שׁוֹלְטָנוּתָא אִית לָהּ בְּמֵאֲרִיהוֹן, דְּאֶפִּילוּ כָּל מַלְכָּא דְּעֲלָמָא,

לא יַעֲקֹרוּן לְהוֹ. פְּאָרְיָא דָּא פִּד שְׂכִיב עַל טְרַפְיָה, לֹא יִכְלִין לְאַקְמָא לִיָּה מְנִיָּה, הָדָא הוּא דְכַתִּיב פְּרַע שְׂכָב פְּאָרְי וְגו'.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, לֹא אֲשַׁתְּכַח בְּעֵלְמָא חַפִּים לְאַבְאָשָׁא, כְּבִלְעָם רְשִׁיעָא, דְּהָא בְּקִדְמִיתָא הָוָה אֲשַׁתְּכַח בְּמִצְרַיִם, וְעַל יְדוּי, קְשִׁירוּ מִצְרָאִי עֲלֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל קְשִׁוּרָא, דְּלֹא יִפְקוּן מִעֲבֻדוֹתֵיהוֹן לְעֵלְמִין. וְדָא הוּא דְאָמַר, מָה אֵיכוּל לְאַבְאָשָׁא לְהוֹ, דְּהָא אָנָּא עֲבִידְנָא דְּלֹא יִפְקוּן מִעֲבִידְתָּא דְּמִצְרָאִי לְעֵלְמִין, אָבֵל אֵל מוּצִיאֵו, מִמִּצְרַיִם וּלְקַבְלֵיהוֹן (נ"א וּלְקַבְלֵיה) לֹא יִכְלִין חַפְמִין וְחַרְשִׁין דְּעֵלְמָא.

וְעַתָּה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי וְגו' (במדבר כד) רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח, (דברים כג) לֹא תִסְגִּיר עֶבֶד אֶל אֲדֹנָיו וְגו' עַמְדָּה יֵשֵׁב בְּקִרְבּוֹ. כְּמָה חֲבִיבִין מְלִי דְאֹרִייתָא. כְּמָה חֲבִיבָה אֹרִייתָא קָמִי קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא. כְּמָה חֲבִיבָה אֹרִייתָא, דְּאֹרִית לָהּ קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְפָנֵסֶת יִשְׂרָאֵל. תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דִּי נִפְקוּ מִמִּצְרַיִם. שְׁמַע בְּלַעַם דְּהָא חֲרָשׁוּי וְקִסְמוּי, וְכָל אֵינּוֹן קְשִׁרִין, לֹא סְלִיקוּ בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל, שְׂאִרִי לְגִרָא גְרַמְיָה, וּלְמִירְט רִישִׁיָּה. אָזַל לְאֵינּוֹן טוּרִי חֲשׁוּכָא, וּמָטָא לְגַבִּי אֵינּוֹן שְׁלֵשָׁלָאִי דְּפִרְזָלָא.

וְכַךְ הוּא אֲרַחָא דְּמֵאן דְּמֵטִי גְבִייהוּ, פִּינּוֹן דְּעָאֵל בַּר נָשׁ בְּרִישֵׁי טוּרִיָּא, חָמִי לִיָּה עֲזָא"ל, הַהוּא דְּאֶקְרִי גְלוּי עֵינַיִם. מִיָּד אָמַר לְעֲזָא"ל, כְּדִין יִהְבִּין קָלָא, וּמִתְּפַנְשִׁין גְּבִייהוּ חוּיִין רַבְרַבִּי דְּמִתּוּקְדָן, וְסַחְרִין לוּן. מְשַׁדְרִי אֹנִימְתָא זְעִירְתָא לְקַבְלֵיהָ דְּבַר נָשׁ, וְתָנָא, כְּמִין שׁוּנְרָא, הִיא, וְרִישָׁה כְּרִישָׁא דְּחוּיָא, וְתִרִין זְנָבִין בָּהּ, וַיִּדְהָא וְרַגְלָהּ זְעִירִין. בַּר נָשׁ דְּחָמִי לָהּ, חָפִי אֲנַפּוּי, וְהוּא מֵייתִי חַד קְטוּרְתָא, מְאֹקִידוּ דְּתִרְנַגּוּלָא

שְׁלוֹטוֹן בְּרַבּוֹנָם שְׂאֵפְלוּ כָּל מְלָכִי הָעוֹלָם לֹא יַעֲקֹרוּ אוֹתוֹ, כְּאֶרְיָה זֶה כְּשֶׁשׁוֹכֵב עַל טְרַפּוֹ לֹא יְכוּלִים לְהַקִּימוֹ מִמֶּנּוּ. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב כְּרַע שְׂכָב פְּאָרְי וְגו'.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, לֹא נִמְצָא בְּעוֹלָם חָכָם לְהִזִּיק כְּמוֹ בְּלַעַם הַרְשָׁע, שֶׁהָרִי בַתְּחִלָּה הָיָה נִמְצָא בְּמִצְרַיִם, וְעַל יְדוּ קְשִׁירוּ הַמִּצְרַיִם קְשִׁר עַל יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא יֵצְאוּ מִעֲבֻדְתָּם לְעוֹלָמִים. וְזֶהוּ שְׂאֵמַר, מָה אוֹכַל לְהִזִּיק לָהֶם? שֶׁהָרִי אֵינִי עֲשִׂיתִי שְׁלֹא יֵצְאוּ מִעֲבֻדוֹת הַמִּצְרַיִם לְעוֹלָמִים, אָבֵל אֵל מוּצִיאֵו מִמִּצְרַיִם, וְנִגְדָם (וְנִגְדָם) לֹא יְכוּלִים חַכְמִים וּמְכַשְׁפִּים שֶׁל הָעוֹלָם.

וְעַתָּה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח, (דברים כג) לֹא תִסְגִּיר עֶבֶד אֶל אֲדֹנָיו וְגו' עַמְדָּה יֵשֵׁב בְּקִרְבּוֹ. כְּמָה חֲבִיבִים דְּכָרִי הַתּוֹרָה. כְּמָה חֲבִיבָה הַתּוֹרָה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כְּמָה חֲבִיבָה הַתּוֹרָה שֶׁהוֹרִישׁ אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכִנְסֵת יִשְׂרָאֵל. בֹּא וּרְאֵה, בְּשַׁעֲתָא שְׁיִצְאוּ מִמִּצְרַיִם, שְׁמַע בְּלַעַם שֶׁהָרִי כְּשִׁפּוֹ וְקִסְמוּ וְכָל אוֹתָם קְשִׁרִים לֹא עָלוּ בִּישְׂרָאֵל, הַתְּחִיל לְגַרְדַּע עֲצָמוֹ וְלְמִרְט רִאשׁוֹ. הֵלֵךְ לְאוֹתָם הָרִי הַחֲשָׁף, וְהִגִּיעַ לְפָנֵי אוֹתָם שְׁלֵשָׁלָאוֹת בְּרַזָּל.

וְכַךְ הוּא דְרָף מִי שְׁמַגִּיעַ אֵלֵיהֶם. פִּינּוֹן שְׁנַכְנַס הָאָדָם בְּרִאשׁ הָהָרִים, רוֹאֵה אוֹתוֹ עֲזָא"ל, אוֹתוֹ שְׁנַקְרָא גְלוּי עֵינַיִם, מִיָּד אוֹמַר לְעֲזָא"ל. אֲזַ נּוֹתְנִים קוֹל, וּמִתְּכַנְסִים אֵלֵיהֶם נְחָשִׁים גְּדוֹלִים שְׁבוּעֵרִים וְסוּבְכִים אוֹתָם. שׁוֹלְחִים חִיָּה קְטָנָה מוֹל הָאָדָם, וְלְמַדְנוּ, כְּמִין חַתוּל הִיא, וְרִאשָׁה כְּרִאשׁ הַנְּחָשׁ, וְשְׁנֵי זְנָבוֹת לָהּ, וַיִּדְיָה וְרַגְלָיָה קְטַנּוֹת. כֵּן אָדָם שְׁרוּאָה אוֹתָהּ, מְכַסֶּה פָּנָיו, וְהוּא מְבִיא קְטָרֶת

אחת משרפת תרנגול לכן, זורק בפניה, והיא באה עמו. עד שמגיע לראש השלשלאות, ואותו ראש השלשלאות נעוץ בקרקע ומגיע עד התהום. ושם בתהום עמוד אחד שנעוץ בתהום המתתונה, ובאותו עמוד קשור ראש השלשלאות. כשמגיע האדם לראש השלשלאות, מכה בה שלש פעמים, והם קוראים לו, ואז כורע ומשתחוה על ברפיו, והולך ואוטם עיניו עד שמגיע אליהם. אז יושב לפניו, וכל אותם נחשים סוככים אותו מצד זה ומצד זה. פותח עיניו ורואה אותם, מזדעזע ונופל על פניו ומשתחוה כנגדם.

אחר כך מלמדים אותו כשפים וקסמים, ויושב לפניו חמשים יום. כשמגיע הזמן ללכת לדרך, אותה החיה וכל אותם נחשים הולכים לפניו עד שיוצא מהקרים בין אותו חושך תקיף. וברעים, כשהגיע לפניו, הודיע להם דבר, והסגיר עצמו בהרים עמם. ורצה לקטרג עליהם להשיב אותם למצרים, והקדוש ברוך הוא בלב וקלקל כל חכמת העולם וכל כשופי העולם שלא יוכלו לקרב אליהם.

בא וראה, כעת, כיון שראה בלעם שאינו יכול להזיק לישראל, החזיר עצמו, והמליך את בלק, מה שלא רצה ממנו כדי להזיק להם. ועצתו היתה באותן נקבות מדן שהן יפות, ואלמלא שאמר לו משה, לא הייתי יודע, שכתוב הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם.

כיון שראה הקדוש ברוך הוא עצתו, אמר: הרי ודאי יפל בעצתך. מה עשה? אותו פת

חזירא, שדי באנפיקא והיא אתית עמיה. עד דמטי לגבי רישא דשלשלאי, וההיא רישא דשלשלאי, נעיץ בארעא, ומטי עד תהומא. ותמן בתהומא. חד סמיה, והוא נעיץ בתהומא תתאה, ובההוא סמיה אתקשר רישא דשלשלאי. פד מטי בר נש לרישא דשלשלאה, בטש בה ג' זמנין, ואינון קראן ליה, כדין פרע וסגיד על ברפוי, ואזיל ואטים עינוי, עד דמטי גביהו. כדין יתיב קמיהו, וכל אינון חויין סחרין ליה מהאי סטרא ומהאי סטרא. פתח עינוי, וחמי לון, אזדעזע, ונפל על אנפוי, וסגיד לקבליהו.

דבחר אולפין ליה חרשין וקסמין, ויתיב גביהו (דף ר"ב ע"ב) נ' יומין. פד מטא זמנא למיהו לארחיה, ההיא אונימתא, וכל אינון חויין, אזלין קמיה, עד דנפיק מן טוריאי, בין ההוא חשוכא תקיפא.

וברעים פד מטא גביהו, אודע לון מלה, ואסגר גרמיה בטוריאי עמהון. ובצע לקטרגא לון, לאתבא לון למצרים. וקודשא בריך הוא בלב וקלקל כל חכמתא דעלמא, וכל חרשין דעלמא, דלא יכילו לקרבא בהדייהו.

תא חזי, השתא כיון דחמא בלעם דלא יכול לאבאשא לישראל, אהדר גרמיה, ואמליך ליה לבלק, מה דלא בעא מניה, בגין לאבאשא לון. ועיטא דיליה הוה באינון נוקבי דמדן דאינון שפירן, ואלמלא דאמר ליה משה, לא הוינא ידע, דכתיב, (במדבר לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם.

כיון דחמא קדשא בריך הוא עיטא דיליה, אמר, הא ודאי גרמך בעיטך יפול. מה

עבד, ההוא חילא דשלט על כל חרשין, אחמי ליה סופא דכלא. וכי אית

ששולט על כל הפשפים, הראה לו סוף הכל, וכי יש להם רשות לזמן רחוק. אמר רבי יצחק, עין ראה, ודברים נאמרו מאותו שעומד עליו, והרי פרשוה. וישא משלו ויאמר. מי שיש לו לומר. מה הטעם? בשביל שלא יתקיימו דברי געל ברצון עליון, (ובשביל שיתקיימו דברים שלמעלה) בדיעת עליונה בתורה.

אראנו ולא עתה, שהרי דברים אלו - מהם התקיימו באותו זמן, ומהם לאחר זמן, ומהם בזמן מלך המשיח. שנינו, עתיד הקדוש ברוך הוא לבנות את ירושלים ולהראות כוכב אחד קבוע נוצץ בשבעים רצים, ובשבעים רוחות מאירות ממנו באמצע הרקיע, ויבלעו בו שבעים פוכבים אחרים, ויהא מאיר ולוהט שבעים יום.

וביום הששי יראה בכ"ה לחדש הששי, ויתפנס ביום השביעי לסוף שבעים יום. יום ראשון יראה בעיר (אחת) של רומא, ואותו יום יפלו שלש חומות עליונות מאותה עיר של רומי, והיכל גדול יפל, ושליט אותה העיר ימות. אז יתפשט אותו כוכב להראות בעולם, ובאותו זמן יתעוררו קרבות חזקים בעולם לכל ארבעה צדדים, ואמונה לא תמצא ביניהם.

ובאמצע העולם, פשיאיר אותו כוכב באמצע הרקיע, יקום מלך אחד גדול ושולט בעולם, ותתגאה רוחו על כל שאר המלכים, ויעורר קרבות בשני צדדים ויתגבר עליהם.

וביום שיפרא (שתכסה) הכוכב, תזדעזע הארץ הקדושה ארבעים וחמשה מילים סביב המקום שבו היה בית המקדש, ותתגלה מערה אחת מתחת הקרקע. ומאותה

להו רשותא לזמן רחיק. אמר רבי יצחק, עינא חמא, ומלין אתמרו מההוא דקאים עליה, והא אוקמוה. וישא משלו ויאמר. מאן דאית ליה למימר. מאי טעמא. בגין דלא יתקיימו מלין דגעלא, ברעותא עלאה, (ס"א ובגין דיתקיימו מלין דלעילא) בדיעתא עלאה באורייתא.

אראנו ולא עתה, (במדבר כד) דהא מלין אלין מנייהו ואתקיימו בההוא זמנא, ומנייהו לבתר, ומנייהו בזמנא דמלכא משיחא. תנן, זמין קדשא בריה הוא למבני ירושלים, ולאחזאה חד ככבא קביעא, מנצצא בע' רהטין, ובע' זיקין נהרין מגייה באמצעות רקיע, וישתאלון ביה ע' פוכבין אחרנין, ויהא נהיר ולהיט ע' יומין.

וביומא שתיתאה, יתחזי בכ"ה יומין לירחא שתיתאה, ויתפניש ביומא שביעאה, לסוף ע' יומין, יומא קדמאה יתחזי בקרפא (תרא) דרומא. וההוא יומא ינפלו ג' שורין עלאין מההיא קרפא דרומי, והיכלא רברבא ינפול, ושליטא דההיא קרפא ימות. כדין יתפשט ההוא ככבא לאתחזאה בעלמא. ובההוא זמנא יתערוך קרבין תקיפין בעלמא, לכל ארבע סטרין, ומהימנותא לא ישתפח ביניהו.

ובאמצעות עלמא, פד יתנהיר ההוא ככבא באמצעות רקיעא. יקום מלכא חד רב ושליט בעלמא, ויתגאה רוחיה על כל מלכין, ויתער קרבין בתרין סטרין, ויתגבר עלייהו.

וביומא דיתפרי (ס"א דיתכסי) ככבא, יזדעזע ארעא קדישא מ"ה מילין, סחרניה אתר דהוה בי מקדשא. ומערפא חדא מן תחות ארעא יתגלי. ומההיא מערפא יפוק אשא